

Geduld bij het missen van de mis....

Ze zei dat ze de mis mist. De mis maakte haar dag tot een zondag – zei ze. Ze had de laatste tijd zo ook veel mensen van de andere kerkplekken van onze parochie leren kennen en nu zag ze die niet meer. Wat zo schoon en warm begon te groeien leek nu een deuk en een knauw te hebben gekregen. En ja, ze volgde 's zondags wel een viering op televisie, maar dat stilde toch haar honger niet. Dat was zo anders; 'je stond erbij en je keek er naar als iets waar je niet bij hoorde, als iets wat gebeurde buiten jou om.

Ik denk dat ik haar begreep en verstond en wat ze vertelde was herkenbaar. Nogal wat andere mensen verwoordden in deze tijd datzelfde gevoel.

We missen het ritueel. Het was iets van ons leven maar - zo blijkt nu- het was ook iets om van te leven. Het samen luisteren en samen stil worden, het altijd weer opnieuw luisteren naar dezelfde oude gekende verhalen en er vooral ons leven in herkennen, het eens mogen wegdromen en weer bij de les gehaald worden, het zingen, het gaan staan en zitten, de poëzie van biddende woorden, het altijd weer herhalen van dezelfde gebaren, de handen openen voor wie daar en dat uur de gastheer is, het zich af en toe eens mogen opgenomen voelen in een veel groter geheel, een visioen dat heel even herkenbaar wordt, de troost en de hoop voelen en mogen delen, eens heel even niets meer of niets anders meer nodig hebben dan een tafel en een boek, wat brood en een beker, een teken dat gesteld wordt en mogen voelen dat ieder daardoor verbonden is ook al zit ieder daar met zijn of haar soms heel persoonlijke intentie. Door het mee te maken en door het te beleven worden we telkens weer iets meer leerling gemaakt.

Misschien maakt de tijd die we nu beleven ons weer duidelijk dat ons geloof ook 'kerkelijk' is. Ons geloof is namelijk iets anders dan een levensbeschouwing en je kan het niet lang uithouden buiten die gemeenschap : we hebben elkaar nodig en je kan niet op je eentje en zonder de anderen kerk zijn.

Wie dat doet houdt op leerling te zijn.

Anderzijds blijft natuurlijk dat we als kerk of parochie niet buiten de wereld leven en dat vooral ook niet willen doen. We zijn meer dan de liturgie die we nu missen en we zien en voelen en ervaren dat zo schoon en warm in alles wat mensen nu doen en proberen om vanuit dat geloof verbondenheid te bewaren.

Misschien hebben we wel altijd de tijd van de ballingschap nodig om van daaruit weer te zien in welke richting we best verder gaan. Omdat we in de wereld leven wordt nu van ons dat geduld gevraagd. Dat geduld is vandaag de vertaling van solidariteit.

Tot we weer samen amen zeggen en zingen.

Ondertussen alle goeds

Piet